

Overfor Udtalelser af det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup), som oplæste nogle Sætninger af vort Program fra 1905, vil jeg sige, at han læste ret ejendommeligt, for han udelod, hvad der i Programmet findes udtalt om Alderdomsunderstøttelsen. I Programmet af 1905 staar udtrykkelig: „Det umiddelbare Understøttelsesprincip bevares. Der indføres faste Minimumstakster“. Det ærede Medlem vil altsaa se, at med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsesloven og -lovgivningen har Partiet ved sin Dannelse i 1905 stillet sig paa det Standpunkt, som dets Medlem i Kommissionen, det ærede Medlem fra Saksjøbing, har hævdedet der. Det ærede Medlem oplæste en Sætning, hvori der tales om Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed. Efter min Opfattelse, som jeg her har udviklet, ligger Principforskellen væsentlig i Behandlingen af Spørgsmaalet om Alderdommen.

Paa Foranledning af, hvad det ærede Medlem har nævnt om det, som er udtalt i det radikale Venstres Program, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa den ejendommelige Ændring, som har fundet Sted i Venstres Stilling til dette Spørgsmaal fra dets Programudtalelse i 1909 og til den i 1916. Af Oplysninger om denne Ændring vil man se, at Udviklingen fra 1909 til 1916 danner Baggrunden for den Tale, som det ærede Medlem holdt. I 1909 udtalte Venstre sig for „en Udvidelse og Forbedring af Forsikringsvæsenet (Sygeforsikring, Ulykkesforsikring, Alderdomsforsikring, Invaliditetsforsikring)“. Her, i 1909 nævner Partiet udtrykkelig Ordene Alderdomsforsikring og Invaliditetsforsikring. Paa dette Tidspunkt havde de Anskuelser, som er forfægtede af det ærede Medlem fra Veringe og det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen), altsaa ubetinget Overhaand indenfor Partiet, men da var Spørgsmaalet ikke drøftet til Bunds, da var Kommissionen ikke færdig, da forelaa ikke Forslag, men i 1912 forelaa Forslaget om en Forsikringsanstalt, hvori en tvungen Forsikring skulde indgaa; men hvorledes udtaler saa Partiet sig om dette Spørgsmaal ved sit Program af 1916? Det udtaler sig for „en Udvikling af vor sociale Forsikringslovgivning“, men der nævnes ikke længere Alderdomsforsikring, og der nævnes ikke længere Invaliditetsforsikring. Der tilføjes: og for „fortsat Støtte til Enker og Børn, til gamle, Arbejdsinvalidere og syge“. I 1916 ophører man med positivt at udtale sig for Forsikring paa Alderdomslovgivningsomraa-

det og Invaliditetsforsikringsomraadet, man sidestiller dem med den Understøttelse ved faste Takster til Enker og Børn, som imidlertid var gennemført. Denne Ændring i Partiets Holdning skyldes utvivlsomt Kommissionsforslaget. Den Brydning indenfor Partiet, dette gav Anledning til, kender vi alle, idet Partiets to Førere, dets Formand, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), og dets Ordfører i mange Spørgsmaal, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), da Kommissionsforslaget var fremkommet, og efter at det havde været Genstand for Drøftelse, i høj Grad udtalte sig tvivlende om Muligheden af at komme den Vej, som det ærede Medlem fra Veringe og det ærede Medlem fra Frederikshavn søgte at føre Partiet ind paa.

Ingen, som hørte det ærede Medlem fra Veringes Tale i Gaar, kunde være i Tvivl om, at den vidnede om denne Holdning indenfor Partiet. Dog stod det ærede Medlem fra Veringe for sit personlige Vedkommende stærkt paa det Standpunkt, han stillede sig paa i Kommissionen. Han søgte her at argumentere for det ved at sige, at der stod to Principper overfor hinanden: Spørgsmaalet om Understøttelse — jeg tror, han brugte Vendingen: for ikke at sige Almisser — og Spørgsmaalet om Ret til Alderdomsløn, sikret ved Forsikring. Det er noget nyt i denne Rigsdagssamling at høre det ærede Medlem stille sig paa Rettens Standpunkt overfor Skøns-Understøttelsen. Under Behandlingen af Dyrtidslovgivningen har det ærede Medlem jo paa det mest bestemte vendt sig mod Retten til at oppebære visse Goder og tværtimod villet have, at der her skulde være Tale om Understøttelse, hvorved et Skøn skulde være det afgørende. Nu gaar han altsaa tilbage og stiller sig stærkt paa Standpunktet: Ret til Understøttelse, og siger, at her ligger Principforskellen. Nej, Forskellen ligger aldeles ikke i dette Modsætningsforhold. Mindretallets Forslag bygger paa en Ret til Understøttelse ved Fastsættelse af Minimumstakster, og jeg kunde ønske, at denne Fastslaaen af, at Understøttelsen er en Ret, kom endnu stærkere frem i det foreliggende Lovforslags Form. Men ingen kan dog være i Tvivl om, at det er Lovforslagets Tanke, at Adgangen til at faa et eller andet ikke længere er afhængig af et Skøn og et vilkaarligt Skøn, men at der skal sikres en bestemt Ret dertil.

Nej, det, der er Principforskellen mel-